

Sygn. akt III KK 656/22

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **M. B. i R. P.**

skazanych za czyny z art. 296§3 k.k. w zw. z art. 296§1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 1 lutego 2023r.

wniosków obrońców skazanych

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego

w Rzeszowie z dnia 5 lutego 2016r., sygn. akt II K 127/13, zmienionego w części

wyrokiem Sądu Apelacyjnego

w Rzeszowie z dnia 22 grudnia 2021r., sygn. akt II AKa 51/21

na podstawie art. 532§1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków

UZASADNIENIE

Wnioski obydwu obrońców skazanych nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zbieżność argumentacji podniesionej w uzasadnieniach wszystkich wniosków pozwala Sądowi Najwyższemu na łączne ich omówienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano wielokrotnie, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia jest możliwe jedynie wówczas, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonanie orzeczenia pociągnęłoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, podnosząc też, że wniosek ten powinien zawierać dodatkową argumentację wskazującą na duże

prawdopodobieństwo zasadności podniesionego w skardze zarzutu i przez to nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania.

Wnioski sporządzone w sprawie nie zawierają takiej argumentacji, która skutkowałaby uznaniem, że wstrzymanie wykonania orzeczenia wobec M. B. i R. P. byłoby zasadne.

W pierwszym z wniosków, zawartym w treści kasacji i uzupełnionym pismem z dnia 27 stycznia 2023r., skoncentrowano się głównie na randze podniesionych zarzutów. obrońca skazanych odniósł się do powyższej kwestii w sposób drobiazgowy, jednakże pomimo szerokiej argumentacji trudno na obecnym etapie postępowania oceniać podniesione w kasacji zarzuty jednoznacznie, w szczególności wobec faktu, że w odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej (uczynił tak w odniesieniu do wszystkich kasacji wniesionych w imieniu i na rzecz skazanych). Co więcej, w zarzutach tych wskazano przede wszystkim na uchybienia w zakresie przeprowadzenia kontroli odwoławczej, postępowania dowodowego oraz oceny dowodów, jak też naruszenia przez Sąd II instancji prawa materialnego. Nie są to zatem zarzuty o charakterze bezwzględnych przesłanek odwoławczych.

Na naruszenie prawa o takim charakterze wskazano w drugiej z wywiedzionych kasacji, w której również zawarto wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Zdaniem obrony naruszenie art. 439§1 pkt 1 k.p.k. miało polegać na tym, że w składzie Sądu Odwoławczego zasiadał sędzia powołany na stanowisko Sędziego Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie postanowieniem Prezydenta RP z dnia 10 grudnia 2020r. na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa działającej w składzie określonym przez ustawę z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Zarzutowi temu nie można jednak przypisać cechy oczywistej zasadności.

Uzasadniając wniesioną kasację i prezentując swoje zapatrywania na uchwałę Sądu Najwyższego wydaną w składzie połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego w dniu 23 stycznia 2020r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20) obrońca skazanych, zdaje się, stracił z pola widzenia fakt, że uchwała ta ma moc zasady prawnej, a tym samym wiąże każdy

skład Sądu Najwyższego – art. 87§1 i 88§2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021r., poz. 1904 t.j.).

Odnosząc się zaś do podnoszonych okoliczności dotyczących sytuacji życiowej skazanych, w tym negatywnych konsekwencji, jakie może nieść ze sobą - w przestrzeni prowadzonej przez nich działalności biznesowej - niezwłoczne wykonanie wymierzonych kar pozbawienia wolności, należy wskazać, że zostały one już podniesione w postępowaniu wykonawczym i skazani uzyskali odroczenie odbycia kar (nieprawomocne postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 8 listopada 2022r.).

Na chwilę obecną nie znajduje też uzasadnienia argument związany z ewentualną przewlekłością postępowania kasacyjnego wobec możliwej konieczności złożenia wniosku (czy wniosków) o wyłączenie sędziów SN z przyczyn tożsamyh, jak te, podniesione w zarzucie kasacyjnym. Takie apriorycznie założenie nie może, samo w sobie, stanowić przesłanki do wstrzymania wykonania wyroku.

Powyższe powoduje, że tak sformułowane wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.